

Κ.

149) Καργάδι. αἱ ἀπὸ τῆς καθάρσεως τοῦ σιδήρου ἐκκρινόμεναι γαιώδεις οὐσίαι (ἄνθραξ, πυρίτιον). λ. Φαρ. Ἡ λέξις προφανῶς τῆς αὐτῆς ῥ. πρὸς τὸ κίβδη, κίβδηλος. «τὴν δὲ σκωρίαν καὶ κίβδην ἐκάλεσαν» (Πολυδ. I. 99) κίβδη ἢ ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία. Ἐτυμ. Μ. Ἰδ. τὴν λ. Σκάρι.

150) Καγγάρι ἰδ. Ἀρμενιοκαππαδ. ἐτυμολ. (Ἄρ. 33).

151) Καῦζάρ=λαβίς, πυράγρα λ. Φαρ. Ἡ λ. φαίνεται σύνθετος· καὶ τὸ μὲν πρῶτον συνθετικὸν καῦ εἶναι πιθανώτατα συγγενὲς τῇ Ἑλλ. ῥ. καίειν, καῦ· τὸ δὲ δεύτερον ζαρ ἔχει πιθανώτατα σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. dhṛ, dhṛg=φέρειν, κρατεῖν (πρβλ. τὴν ἐν συνθέσει λίαν εὐχρηστον μετοχὴν dar τοῦ Περσ. ῥ. (dashten=ἔχειν, κρατεῖν). τὸ δαρειός, ὅπερ παρὰ Φρυξίν ἐσήμαινεν ἔκτωρ (Ἡσύχιος). ἤτοι κρατῶν, πιθανῶς ἀνάγεται εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν.

152) Καίλα=κολοῖδς λ. Φαρ. Σανσκρ. kāla=κολοῖδς ἐκ τῆς ῥ. kal=ἠχεῖν (Pictet I, 598). Ἑλλ. κολοῖδς Ἰλλυρ. c h i o l a. Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι παρὰ τοῖς Τουρκοφώνοις Ἑλλησι τῆς Καππαδοκίας ὁ κολοῖδς καλεῖται g' i u l a.

153) Καλατζέ ἢ καλατζι (παρὰ Φαρ. κατζέ). συνδιάλεξις, συνομιλία, colloquium, καὶ ἐν γένει λόγος. Ἡ συνηθεστάτη αὕτη παρ' ἄπκσι τοῖς Καππαδόκαις λ. εἶναι πιθανώτατα ὁμόρρ. τῇ Ἑλλ. καλεῖν, κέλομαι, κελεύω, κέλαδος Λατ. calare, calendae.

154) Καλακόνι=τέρετρον, τρύπανον. λ. Φαρ. ἢ λ. ἔχει πιθανώτατα συγγένειαν πρὸς τὸ Ὅμηρ. κήλον (βέλος τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος). Πρβλ. Σανσκρ. Kar=τιτρώ-

